

SZABADSÁG UTCA 24.

bevallom, soha nem voltam
még szabad, de törekvő igen,
bevallom, átgázoltam apám
motorjával a pumpás műanyag kúton,
majd szakikat megszegyenítő módon
megjavítottam, és szégyenemben
elhallgattam a román egyesem,
még az ellenőrzőt is eldugtam,
hogyan ne jöjjön rá, a pofonból,
tudtam, kiderült, elfelejték születésnapokat,
törölök betűket, híváslistákat és embereket,
emlékeket soha, azokat bekeretezem és
kiállítom, például apám mondatát:
leszbikus vagy, fiam, bevallhatod,
nincs mit, gondolom sokszor, miközben
kilométereket rovak, falják a kerekek a fehér,
szaggatott vonalakat, falom az éveket, akár
a keserű pirulát, a hajnalokat, zaklatott
ébredéseket, az álom hideg tócsáit, amitől
a zuhany alatt sem lehet felmelegedni,
a rohanást, a szőnyegbombázáshoz hasonló
esti híreket, a szorító érzést mellkas táján,
befaltam az eddigi életem,
a belek szorgosan végezték dolgukat,
emésztettek és ürítettek, végeláthatatlan
folyamat zajlott.

egy csikorgó, hideg éjszaka költöztem
a karácsonyi ledektől fényárban úszó udvarba,
de akkor még nem tudtam a címet,
nem is érdekelt, csak napokkal később,
azaz a tisztító-kúra savanyú végén

kérdeztem meg a szomszédot, mi a pontos
cím: Szabadság utca 24., rám sem nézett,
úgy mondta, a süllyedő lép, amelyen
évtizedeken keresztül egyensúlyoztam,
hirtelen megszilárdult,
a szeles, sötét, csikorgó téiben,
üresben forogtam, mint egy szélkakas,
irányok közt, de nem irányvesztetten;
még leszbikus is lehetek, román tolmács,
motorversenyző, kiállítások kurátora,
de mindenekelőtt:
a szabadság lakosa vagyok.

BÚGÓCSIGA

újra elindulok, ahogy kéthetente mindig,
újra csomagolok, csak épp ami kell,
újra várom, hogy pakolj a kocsiba,
nyeljük együtt a kilométereket,
futnak bennünk a szaggatott mondatok,
útközben a csendek közé ékelődnek,
napi ügyek, telefonok, munka,
ülz, ülök,
száguldunk a régi életünk felé,
közeledünk a múltunkhoz, hátunk mögött
a jövő integet, mire megérkezünk,
megint este van, csendes az utca, langyos
a tél, a zsinagóga hivalkodó fényeit nézem,
soha nem tudtam betelni velük, árnyékai
nyújtózkodnak felém;
ott a másik lakásban
reggelente harangszóra ébredek,
tolakodó, akár a félrevert lelkiismeret,
itt ezt az utcát minden botlakóvéréől
ismerem, fénylenek ott is, abban a sötét,

szeles kisvárosban, itt megfogod a kezem,
átemelsz a küszöb fölött, mint régen,
amikor először jöttünk,
útközben a falakon a festés szemcséit
tapogatom, az ujjbegyeimbe raktározom,
útközben felleltározom az éveket,
a mosolyaid számával beszorzom,
útközben közeledéseink és távolodásaink
grafikonjait rajzolom, majd kinyomtatom
ott, miközben azt képzelem, az ittlét
ítatóspapír, magába szívja esszenciáink,
hordozhatjuk, ami lezárult, paca a múlt,
körültünk futnak, terjednek vonalai,
búgócsiga, bököm ki vacsora közben,
nem érted, *búgócsiga*, ismétlem,
két nyelés között, feltekeredtünk
egymásra, ránk csavarodott
az otthonunk, ami hol itt van, hol ott,
visszhangozzuk a bennünk
hullámzó, csapkodó tenger moráját.